

Отговорник: Федерална република Германия

Искания на ищеца

— да се установи, че като по не е приела всички закони, подзаконови и административни разпоредби, необходими за съобразяване с Директива 2007/2/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 март 2007 г. за създаване на инфраструктура за пространствена информация в Европейската общност (INSPIRE) ⁽¹⁾, или при всички положения като не е уведомила Комисията за приетите разпоредби, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по тази директива;

— да се осъди Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Срокът за транспониране на Директивата е изтекъл на 14 май 2009 г.

⁽¹⁾ ОВ L 108, стр. 1.

Жалба, подадена на 15 септември 2010 г. от Grain Millers, Inc. срещу Решение на Общия съд (седми състав), постановено на 9 юли 2010 г. по дело T-430/08 — Grain Millers, Inc./Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели), Grain Millers GmbH & Co. KG

(Дело С-447/10)

(2010/С 301/26)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Grain Millers, Inc. (представители: L.-E. Ström, K. Martinsson, advokater)

Другаи страни в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели), Grain Millers GmbH & Co. KG

Искания на жалбоподателя

— Grain Millers, Inc. иска да бъде отменено изцяло Решение от 9 юли 2010 г. на Общия съд на Европейския съюз (седми състав) по дело T-430/08, което потвърждава решението на втори апелативен състав на СХВП от 23 юли 2008 г. (преписка R 478/2007-2) относно производството по възражение между Grain Millers GmbH & Co. KG и Grain Millers, Inc., СХВП да бъде осъдена да заплати разноските пред Съда на Европейския съюз и пред Общия съд, ответниците да бъдат осъдени да заплатят разноските пред апелативния състав на СХВП и пред отдела по споровете на СХВП.

Правни основания и основни доводи

По делото се разглежда въпроса дали Grain Millers GmbH & KG е предоставило достатъчно доказателства за използването на знака „GRAIN MILLERS“, за да изпълни условията по член 8, параграф 4 от Регламента ⁽¹⁾, по начин, по който този знак представлява пречка пред заявката на жалбоподателя за марка на Общността № 003650256 GRAIN MILLERS.

По-рано Общият съд, в Решение от 24 март 2009 г. по дело Alberto Jorge Moreira da Fonseca/CXBP — General Optica, T-318/06—T-321/06, точки 33—35 се позовава на тълкуване на целта на условието за „по-голям обхват от местния“, което се съдържа в член 8, параграф 4 от Регламента, а именно на целта възможностите за конфликт да се ограничат до тези, които могат да съществуват със знаци, които действително са важни и че това трябва да се преценява не само като географско, но и като икономическо измерение на обхвата на знака, което се оценява с оглед на периода, през който този знак е осъществявал функциите си в процеса на търговия и интензивността на използването му. В обжалваното решение обаче Общият съд не е възприел подобен подход и нищо не подсказва, че Общият съд изобщо е взел предвид принципите, които следват от това дело.

Жалбоподателят твърди, че Общият съд неправилно е постановил, че член 8, параграф 4 не изисква доказване на реалното използване на знака в подкрепа на възражението, както изисква член 43, параграф 2 от Регламента.

Общият съд неправилно се е отклонил от предходната съдебна практика относно преценката на доказателствата и необходимото равнище на доказване.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно марката на Общността (ОВ L 11, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

Жалба, подадена на 16 септември 2010 г. от AstraZeneca AB, AstraZeneca plc срещу Решение, постановено от Общия съд (шести разширен състав) на 1 юли 2010 г. по дело T-321/05, AstraZeneca AB, AstraZeneca plc/Европейска комисия

(Дело С-457/10 P)

(2010/С 301/27)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: AstraZeneca AB, AstraZeneca plc (представители: M. Brealey QC, M. Hoskins QC, D. Jowell, Barristers, F. Murphy, Solicitor)

Други страни в производството: European Federation of Pharmaceutical Industries и Associations (EFPIA), Европейска комисия

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите молят Съда:

- да отмени Решение на Общия съд от 1 юли 2010 г. по дело T-321/05,
- да отмени Решение C(2005) 1757 окончателен на Комисията от 15 юни 2005 г. (преписка COMP/A.37.507/F3 — AstraZeneca),
- при условията на евентуалност, да намали по своя преценка размера на наложената в член 2 от оспорваното решение на Комисията глоба на жалбоподателите,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателите се основават на няколко грешки при прилагане на правото, които се съдържат в съдебното решение. Посочените грешки са обобщени в отделни рубрики както следва:

Определяне на съответния продуктов пазар. Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, приемайки констатациите на Комисията в оспорваното решение относно съответния продуктов пазар, че за периода 1993—2000 г. инхибиторите на протонната помпа (ИПП) са с имали самостоятелен пазар. В това отношение са изтъкнати две правни основания.

Първото правно основание има две основни части. На първо място Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е осъществил анализ на доказателствата с оглед на времето и във връзка с това е направил извод относно съответния продуктов пазар за 1993 г. въз основа на състоянието на конкуренцията между ИПП и H2-блокери през 2000 г. На второ място, Общият съд е допуснал грешка, като не е взел предвид обстоятелството, че нарастването на употребата ИПП е било постепенно, въз основа на това, че характеризиращите се с „инерция“ лекарски практики на предписване били ирелевантни за определянето на пазара.

Второто правно основание е, че въпросът за общата цена на лечението с H2-блокери в сравнение с лечението с ИПП е от основно значение за всяко твърдяно използване на разликите в цените като основание за определянето на пазара и че Общият съд е допуснал грешка, като не е взел предвид общата цена на лечението.

Първата злоупотреба с господстващо положение, свързана със сертификатите за допълнителна закрила. Правните основания относно първата злоупотреба се подразделят на две основни части. На първо място Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при преценката си относно това в какво се състои конкуренцията, основана на качества. Общият съд е преценил неправилно това дали изявленията на жалбоподателя, направени пред патентните ведомства, са били обективно заблуждаващи, за да отхвърли като ирелевантен логичният и добросъвестен характер на разбирането на жалбоподателя за неговите права на СДЗ [сертификат за допълнителна закрила]. Липсата на прозрачност е недостатъчна, за да се направи извод за злоупотреба с право, а следва да бъде налице изискване за наличие на преднамерена измама или на въвеждане в заблуждение. На второ място Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в преценката си относно това какво представлява поведение, насочено към ограничаване на конку-

ренцията. Общият съд е направил неправилен извод, че самото подаване на заявление за регистриране на право на интелектуална собственост, което може да придобие действие 5—6 години по-късно, е поведение, за което може да се приеме, че е насочено към ограничаване на конкуренцията, независимо дали правото е окончателно предоставено и/или приведено в действие. Това е така, тъй като поведението е твърде изолирано или откъснато от пазара, за който се приема, че е засегнат.

Втората злоупотреба с господстващо положение: оттеглянето на разрешенията за пускане на пазара. Правните основания, свързани с втората злоупотреба, се подразделят на две основни части. На първо място Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при преценката си относно това какво представлява конкуренция, основана на качествата. Общият съд е постановил неправилно, че упражняването на неограничено право съгласно общностното законодателство е равнозначно на липса на конкуренция, основана на качествата.

Второ, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при преценката си относно това какво съставлява поведение, насочено към ограничаване на конкуренцията. Общият съд е направил неправилен извод, че самото упражняване на право съгласно общностното законодателство е насочено към ограничаване на конкуренцията. Обратно на това, ако Съдът приеме, че упражняването на предоставено съгласно общностното законодателство право би могло по принцип да бъде равнозначно на злоупотреба, тогава е необходимо наличието на нещо повече от простия стремеж за нарушаване на конкуренцията, за да бъде направен извод за съществуването на злоупотреба. Жалбоподателите поддържат, че би следвало Комисията да докаже, че упражняването на валидно притежаваното право е било насочено към отстраняване на всяка ефективна конкуренция. Това било сходно с условията в случаи, свързани с принудителното предоставяне на лицензи, за което всъщност се отнася второто нарушение.

Глоби. Общият съд е приложил неправилно член 15, параграф 2 от Регламент № 17⁽¹⁾ като не е възразил срещу направеното от Комисията изчисление на глобата и не е взел надлежно предвид това, че твърдяните злоупотреби са незначителни, че липсват каквито и да са сериозни последици за конкуренцията и като не е отчел други смекчаващи обстоятелства.

⁽¹⁾ Регламент (ЕИО) № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ L3, 21.2.1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3).

Определение на председателя на Съда от 3 септември 2010 г. — Европейска комисия/Италианска република

(Дело C-366/09)⁽¹⁾

(2010/C 301/28)

Език на производството: италиански

Председателят на Съда разпореди делото да бъде заличено от регистъра.

⁽¹⁾ ОВ C 256, 24.10.2009 г.